

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 659/2022-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Tiborom Sanákom, Námestie SNP 2, Trnava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 9 Cdo 197/2020 z 28. júla 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. októbra 2022 domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) namietaným v záhlaví tohto rozhodnutia. Sťažovateľka navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutie, vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka je účastníčkou súdneho konania v postavení žalobkyne v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 27C/94/2016 proti žalovanému [REDACTED], [REDACTED] (ďalej aj „žalovaný“), o zaplatenie sumy 24 895 eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia.

3. Sťažovateľka 9. apríla 2009 odovzdala spolu s bratom [REDACTED] žalovanému zálohu na kúpu 2-izbového bytu [REDACTED] vo výške 24 895 eur, pričom túto skutočnosť preukázala príjmovým pokladničným dokladom, ktorý bol vystavený žalovaným, a zároveň aj prevzatie peňazí bolo potvrdené čestným vyhlásením žalovanej [REDACTED] (ďalej aj „žalovaná 2“). V ten istý deň bola uzavretá zmluva o budúcej zmluve medzi budúcim kupujúcim [REDACTED], bratom sťažovateľky, a budúcim predávajúcim [REDACTED]

██████████, ktorej predmetom bola kúpa predmetného 2-izbového bytu. Dňa 15. septembra 2015 budúci kupujúci ██████████ zomrel. Následne sťažovateľka listom zo 17. novembra 2015 vyzvala žalovaného na vrátenie zálohovej platby vo výške 24 895 eur do 30. novembra 2015.

4. Žalovaný v tejto veci vystupoval ako sprostredkovateľ predaja predmetnej nehnuteľnosti. Pôvodne žalovaná 2 bola predmetnou zmluvou o budúcej zmluve splnomocnená na všetky právne úkony spojené s vykonávaním opráv, doplnením tejto zmluvy, uzatvorením kúpnej zmluvy, návrhom na vklad, ako i na všetky úkony spojené s odkúpením bytu do vlastníctva budúceho predávajúceho. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 27 C 94/2016-87 z 20. marca 2018 konanie proti žalovanej 2 zastavil z dôvodu vyhlásenia konkurzu na jej majetok uznesením č. k. 25 OdK 18/2018 z 1. februára 2018.

5. Predmetná záloha vo výške 24 895 eur bola prijatá žalovanou 2, pričom o tejto skutočnosti bol vystavený príjmový doklad v mene žalovaného na sumu 49 790 eur (čo sa preukázalo ako nesprávne uvedená výška ceny) a zároveň žalovaná 2 vydala čestné vyhlásenie. Z tvrdenia žalovanej 2 vyplýva, že žalovaný jej povedal, aby prijala peniaze, vystavila príjmový doklad a vydala čestné vyhlásenie, pričom sumu 49 790 eur reálne neprevzala, ale videla, ako zálohovú platbu žalovaný prevzal od sťažovateľky a jej brata.

6. Okresný súd rozsudkom č. k. 27 C 94/2016-118 z 13. februára 2019 žalobu zamietol.

7. Okresný súd sa nestotožnil s odôvodnením žaloby, pričom predmetnú zálohovú platbu vo výške 24 895 eur právne posúdil za plnenie výhradne medzi sťažovateľkou a jej nebohým bratom ██████████, a nie za plnenie pre účely zaplatenia zálohovej platby podľa zmluvy o budúcej zmluve.

8. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 11 Co 132/2019-189 z 28. januára 2020 potvrdil rozsudok prvoinštančného súdu.

9. Proti rozsudku krajského súdu bolo sťažovateľkou podané dovolanie. Napadnutým uznesením najvyšší súd dovolanie sťažovateľky odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

10. Podstatou argumentácie sťažovateľky je to, že podľa jej názoru napadnuté rozhodnutie je arbitrárne a nepreskúmateľné. Sťažovateľka považuje za nesprávne rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté jej dovolanie.

11. Predmetom podaného dovolania sťažovateľky bola vada konania podľa § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a zároveň nesprávnosť právneho posúdenia zisteného skutkového stavu krajským súdom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

12. Sťažovateľka v žalobe, odvolaní a zároveň aj dovolaní zastávala názor, že zálohovú platbu vo výške 24 895 eur odovzdala žalovanej 2, ktorá v predmetnej veci zastupovala žalovaného ako sprostredkovateľa predaja nehnuteľnosti, pričom tieto peniaze boli zaplatené v súvislosti s kúpou predmetného bytu, ktorého predaj mal sprostredkovať žalovaný. Skutočnosti, ktoré zapríčinili zánik sprostredkovateľskej zmluvy, spôsobili zároveň vznik bezdôvodného obohatenia na strane

žalovaného v rozsahu prijatej zálohovej platby od sťažovateľky, keďže právny dôvod prijatia týchto peňazí zanikol.

13. Sťažovateľka v tejto súvislosti namietala nedostatky v zistenom skutkovom stave a nesprávnom hodnotení dôkazov zo strany krajského súdu.

14. Podľa sťažovateľky odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je buď nepochopením toho, čo je právna otázka, alebo je výsledkom striktne formalistického prístupu za súčasného ignorovania podstatných skutočností sporu. Celou a jedinou podstatou sporu sťažovateľky a žalovaného je to, či sťažovateľka zaplatila zálohovú platbu žalovanému v jej podiele vo výške 24 895 eur alebo nezaplatila. Sťažovateľka zastáva názor, že pri logickom výklade zisteného skutkového stavu prvostupňovým súdom a druhostupňovým súdom bolo bezpečne preukázané, že sťažovateľka zaplatila žalovanému svoj podiel vo výške 24 895 eur aj za brata [REDAKOVANÉ], čoho dôkazom je účtovný doklad na sumu 49 790 eur (2 × 24 895), ktorý vystavila realitná kancelária [REDAKOVANÉ]. Zároveň prevzatie peňazí realitnou kanceláriou potvrdzuje aj spolupracovníčka žalovaného [REDAKOVANÉ].

15. Sťažovateľka zastáva názor, že odmietnutie dovolania sťažovateľky je výsledkom zjavnej chyby právneho posúdenia otázky prípustnosti dovolania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

17. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie, ktorou sťažovateľka namieta, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu boli porušené jej označené práva. Napadnuté rozhodnutie sťažovateľka považuje za arbitrárne a nepreskúmateľné z dôvodu nesprávneho posúdenia otázky, či sťažovateľka zaplatila zálohovú platbu žalovanému v jej podiele vo výške 24 895 eur alebo nie.

18. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

19. Ústavný súd k vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

20. Ústavný súd teda skúmal, či sa najvyšší súd odchýlil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu č. k. 9 Cdo 197/2020 z 28. júla 2022 s ústavou a dohovorom.

21. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľka v rámci dovolania uplatnila dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

22. Sťažovateľka opodstatnenosť dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP založila na tvrdení, že súd prvej inštancie a aj odvolací súd dospeli na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Neuvedomili si, čoho sa sťažovateľka v postavení žalobkyne domáha a na základe čoho. Tento skutkový stav zamieňali so zmluvou o budúcej kúpnej zmluve z 9. apríla 2009, ktorá na jej nárok nemala žiaden vplyv. Súd sa nesnažili zistiť, kde a u koho zostali peňažné prostriedky z predaja rodičovskej nehnuteľnosti a prečo ak zostali u [REDAKOVANÉ], ich tento doteraz nevrátil. Súd nevysvetlili, prečo uverili [REDAKOVANÉ], pri ktorého výpovedi je jasná účelovosť, lebo mal záujem na tom, aby nemusel vrátiť peniaze, a neuverili sťažovateľke, jej dcére a svedkyni [REDAKOVANÉ] – najbližšej spolupracovníčke [REDAKOVANÉ], keď všetky usvedčovali [REDAKOVANÉ] z klamstva. Zastávala názor, že v tomto smere došlo k úplnému zlyhaniu súdov, pretože vyhodnotili dôležitosť a pravdivosť dôkazov za súčasného porušenia pravidiel formálnej logiky. Na základe nesprávneho vyhodnotenia skutkového stavu, odvolací súd pochybil aj pri aplikácii § 365 ods. 1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), keď správne zvolenú právnu normu nesprávne interpretoval.

23. K tejto námietke najvyšší súd uviedol, že sťažovateľka namietala vyhodnotenie dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie v rozpore s logikou, nepresvedčivosť záverov súdov, prečo tomu-ktorému dôkazu uverili, a súčasne nesprávnu aplikáciu správnej právnej normy na zistený skutkový stav (bod 9 odôvodnenia).

24. Najvyšší súd v tejto súvislosti konštatoval, že nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania je dovolacia námietka týkajúca sa (prípadného) nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktoré bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, lebo (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie, a (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (tu porovnaj aj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v prejednávanom spore dovolací súd nezistil. Prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo

na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Ako aj z judikatúry ústavného súdu vyplýva, iba skutočnosť, že dovolateľ sa so správnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. US 188/06; body 10, 10.1 a 10.2 odôvodnenia).

25. Najvyšší súd vo vzťahu k dovolacej námietke vyplývajúcej z § 420 písm. f) CSP uzavrel, že prípustnosť dovolania sťažovateľky z uvedeného dôvodu nevyplýva (bod 10.3 odôvodnenia).

26. Ústavný súd konštantne judikuje, že § 420 písm. f) CSP upravuje prípustnosť dovolania (a v prípade naplnenia tohto dôvodu zároveň aj jeho dôvodnosť) v prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany sporu postupom všeobecného súdu nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutia spravodlivosti). Ak rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (napr. IV. ÚS 314/2020).

27. Ústavný súd zároveň dopĺňa, že právo na spravodlivý proces môže všeobecný súd porušiť aj svojím rozhodnutím ako výsledkom svojej procesnej činnosti, ak v jeho odôvodnení absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre jeho rozhodnutie. Ak takéto odôvodnenie nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

28. Z relevantných častí napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že odôvodnenie tohto rozhodnutia v časti, v ktorej sťažovateľka uplatňovala dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, nenesie znaky arbitrárnosti ani extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a poskytuje odpovede na sťažovateľkou nastolené otázky. Ústavný súd za týchto okolností nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval právne závery najvyššieho súdu a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii. To je pre ústavný súd rozhodujúce a tomu zodpovedá aj záver najvyššieho súdu, ktorý námietky sťažovateľky o existencii vady podľa § 420 písm. f) CSP vyhodnotil ako nedôvodné.

29. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, sťažovateľka v dovolaní výslovne neuviedla, v čom vidí opodstatnenosť tohto dovolacieho dôvodu.

30. K tejto námietke najvyšší súd uviedol, že sťažovateľka nevymedzila žiadnu právnu otázku, ktorá bola v konaní riešená a od ktorej riešenia by sa odvolací súd prípadne pri svojom rozhodnutí odklonil, a neoznačila ani žiadne rozhodnutie dovolacieho súdu. Všeobecné konštatovanie (vyjadrenie nespokojnosti s rozhodnutím odvolacieho súdu) nie je spôsobilé umožniť v tomto smere dovolací prieskum prípustnosti dovolania s poukazom na § 421 ods. 1 písm. a) CSP, i keď bol tento dôvod prípustnosti sťažovateľkou v postavení dovolateľky označený (bod 11.4 odôvodnenia).

31. Vo vzťahu k dovolacej námietke vyplývajúcej z § 421 ods. 1 písm. a) CSP najvyšší súd uzavrel, že argumentácia sťažovateľky je nedostatočná (žiadna) a nie je v podanom dovolaní vymedzená spôsobom zodpovedajúcim § 431 až § 435 CSP. Na podklade dovolania sťažovateľky nebolo možné podľa názoru najvyššieho súdu uskutočniť meritórny dovolací prieskum (bod 12 odôvodnenia).

32. Najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie sťažovateľky je potrebné odmietnuť z dôvodu neopodstatnenosti námietky sťažovateľky, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

33. Ústavný súd konštatuje, že už citované závery najvyššieho súdu považuje za ústavne udržateľné.

34. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a) CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo od aplikácie a interpretácie procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na ktorej vyriešení nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (ktorej vyriešenie neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia.

35. Ústavný súd konštatuje, že z ústavnej sťažnosti vyplýva formulácia otázky, ktorá bola podľa sťažovateľky smerodajná pre rozhodnutie jej sporu. Podľa sťažovateľky jedinou podstatou sporu je to, či sťažovateľka zaplatila zálohovú platbu žalovanému v jej podiele vo výške 24 895 eur alebo nezaplatila (bod 7.7 prvá a druhá veta ústavnej sťažnosti).

36. Ústavný súd zastáva názor, že uvedená otázka nepredstavuje právnu otázku. Ide o otázku, ktorá súvisí s hodnotením dôkazov súdom prvej inštancie a odvolacím súdom. Táto otázka nie je relevantnou otázkou v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

37. Z relevantných častí napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že odôvodnenie tohto rozhodnutia nenesie znaky arbitrárnosti ani extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a poskytuje odpovede na sťažovateľkou nastolené otázky. Ústavný súd za týchto okolností nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval právne závery najvyššieho súdu a tieto následne podrobil ústavnoprávnej korekcii. Vzhľadom na už uvedené zistenia ústavný súd konštatuje, že pri preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup

dovolacieho súdu, t. j. taký jeho postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Práve naopak, takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu relevantný právny predpis výslovne umožňoval (a stabilizovaná judikatúra priamo vyžadovala, pozn.), preto napadnutý rozsudok v predmetnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľky k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

38. Ústavný súd uzatvára, že v posudzovanej veci nezistil, že by napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky a jeho závery, ku ktorým v napadnutom rozhodnutí dospel, tak nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne), a tým za ústavne neudržateľné. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd sa vysporiadal s podstatnými námietkami sťažovateľky. Z odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. K porušeniu označených práv sťažovateľky nedošlo z dôvodu, že námietky, ktoré sťažovateľka formulovala v podanom dovolaní, posúdil najvyšší súd materiálnym spôsobom, teda podľa ich skutočného obsahu, a došiel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

39. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

40. Ak najvyšší súd ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k názoru, že dovolanie sťažovateľky je potrebné odmietnuť, pričom vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil dôvody, ktoré viedli k tomuto záveru, a tento názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný (a teda ústavne neudržateľný), je zjavné, že absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a označenými právami sťažovateľky.

41. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení či nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08). Ani z tohto hľadiska ústavný súd nezaznamenal nedostatky či inú zrejmu nespravodlivosť v namietanom rozhodnutí najvyššieho súdu. Navyše sťažovateľka v ústavnej sťažnosti v podstate opakuje svoju argumentáciu uplatnenú v rámci podaného dovolania.

42. Ústavný súd preto konštatuje, že neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu zasahoval, preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

43. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi v nej obsiahnutými už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2022

Ladislav Dudíťš
predseda senátu